

Mi kapitola 1.

[1] Slovo Hospodinovo, které se stalo k Micheášii Móřešetskému za dnů judských králů Jótama, Achaza a Chizkijáše; bylo to vidění o Samaří a o Jeruzalému. [2] Slyšte to, všichni lidé, napni pozornost, země, se vším, co je na tobě! Panovník Hospodin buď proti vám svědkem, Panovník ze svého svatého chrámu! [3] Neboť hle, Hospodin vychází ze svého místa, sestupuje a šlape po posvátných návrších země. [4] Hory se pod ním rozplývají, doliny pukají, jsou jako vosk v ohni, jako vody řítící se ze straně. [5] To všechno pro nevěrnost Jákobovu, pro hříchy izraelského domu. Co je Jákobova nevěrnost, zdali ne Samaří? A co jsou posvátná návrší Judy, zdali ne Jeruzalém? [6] Proto udělám ze Samaří pole sutin a vysadím na něm vinici, kameny z něho svalím do údolí, odkryji jeho základy. [7] Rozbity budou veškeré jeho tesané modly, veškeré jeho nevěstčí odměny budou spáleny ohněm, zpusťším všechny jeho modlářské stvůry. Protože je shromáždilo ze smilné nevěstčí odměny, opět se stanou smilnou odměnou nevěstek. [8] Naříkat nad tím musím a kvílet, chodit bosý a nahý, dám se do nářku jak šakalové, do truchlení jako pštrosi, [9] protože jsou nevyčísitelné jeho rány. Došlo i na Judu; zasažena je brána mého lidu, sám Jeruzalém. [10] Neoznamujte to v Gatu, ať se nerozléhá váš pláč. V Bét-leaffre (to je v Domě prachu) válejte se v prachu. [11] Obyvatelé Šafíru (to je Náhery), stěhujte se jinam, nazí a v hanbě. Neujdou obyvatelé Saanánu. Nářek v Bét-eselu vás připraví o oporu. [12] Ačkoli obyvatelé Marótu čekali dobro, sestoupilo od Hospodina zlo k bráně Jeruzaléma. [13] Zapřahejte do válečného vozu, obyvatelé Lakíše; tady je počátek hříchu sijónské dcery. Vždyť v tobě byly shledány nevěrnosti Izraele! [14] Proto se rozejdete s Móřešet-gatem; domy Akzíbu (to je Lži) obelžou izraelské krále. [15] I na vás přivedu dobyvatele, obyvatelé Maréši, až do Adulámu bude muset vejít sláva Izraele. [16] Vyholte si lysinu a ostříhejte se kvůli svým rozkošným synům; udělejte si širokou lysinu jako sup, že byli od vás přesídlení.

Mi kapitola 2.

[1] Běda těm, kdo strojí ničemnosti, páchají zlo na svých ložích, dopouštějí se ho za jitrního světla; na to mají dost sil. [2] Žádostivě dychtí po polích - a uchvacují, po domech - a zabírají. Utiskují muže i jeho dům, člověka i jeho dědictví. [3] Proto praví Hospodin toto: Hle, já na tu čeleď strojím zlo, z něhož nevyvléknete své šije. Přestanete chodit povýšeně, bude to zlý čas. [4] V onen den o vás užijí pořekadel, strhne se žalostné bédování: "Je po všem!" "Přišla na nás záhuba", řeknete, "podíl mého lidu je pryč, kterak jsem o něj přišel! Naše pole připadlo odpadlíku." [5] Ano, nebudeš mít nikoho, kdo by ti losem určil podíl v Hospodinově shromáždění. [6] Žikají: "Nevěstěte!" Budou věštit! Ale nebudou věštit těmto; ti od potupných věcí neodstoupí. [7] Vy, kteří se nazýváte domem Jákobovým, což nepokoušíte Hospodinovu trpělivost? Tohle že jsou jeho skutky? Zdali nejsou má slova k dobrému pro toho, kdo chodí přímo? [8] Dříve se můj lid stavěl proti nepříteli. Teď však strháváte z pláští ozdobu těm, kdo po návratu z boje užívají bezpečí. [9] Ženy mého lidu zapuzujete z jejich rozkošného domova, jejich děti chcete navěky připravit o důstojnost, kterou jsem jim dal. [10] Nuže, jděte si, tady odpočinutí nedojdete. Pro svou nečistotu budete zahubeni strašnou záhubou. [11] Kdyby někdo posedlý duchem podvodu nalhával: "Budu ti věštit při víně a opojném nápoji", to by byl věštec pro tento lid! [12] Jistotně tě celého posbírám, Jákože, jistotně shromáždím pozůstatek Izraele, svedu jej dohrady jak ovce do ohrady, jako stádo doprostřed pastviště, zahemží se to zas lidmi. [13] Už vytáhl ten, kdo jim bude razit cestu. Prorazili a procházejí branou a z ní vycházejí. Jejich Král prošel před nimi, Hospodin v jejich čele!

Mi kapitola 3.

[1] Pravím: Slyšte, představitelé Jákobovi, vůdcové izraelského domu! Což není vaším úkolem znát právo? [2] Dobro nenávidíte a milujete zlo, stahujete z lidu kůži a z jeho kostí maso. [3] Požírají maso mého lidu, sdírají z nich kůži a lámou jim kosti, jako by je kouskovali do hmrce, jak do kotle maso. [4] Až budou opět k Hospodinu, neodpoví jim; skryje před nimi tvář v onen čas, jak zasluhují za svoje zlé skutky. [5] Toto praví Hospodin proti prorokům, kteří svádějí můj lid: Když mají svými zuby co kousat, mluví o pokoji; když pak jim někdo do úst nic nedá, vyhlašují proti němu svatý boj. [6] Proto vám nastane noc bez vidění, tma bez věštby. Nad těmi proroky zajde slunce, den se nad nimi zachmuří. [7] Tu se budou jasnovidci stydět, rdít se budou věštky, všichni si zakryjí ústa, neboť Bůh neodpoví. [8] Já však jsem naplněn mocí, duchem Hospodinovým, právem a bohatýrskou silou, abych mohl Jákobovi povědět o jeho nevěrnosti, Izraeli o jeho hříchu. [9] Slyšte to, představitelé domu Jákobova, vůdcové izraelského domu, vy, kteří si hnusíte právo a překrucujete všechno, co je přímé! [10] Sijón budete krveprolítím, Jeruzalém bezprávím. [11] Jeho představitelé soudí za úplatek, jeho kněží učí za odměnu, jeho proroci věští za stříbro. Přitom spoléhají na Hospodina a říkají: "Což není Hospodin uprostřed nás? Na nás nepřijde nic zlého." [12] Proto bude Sijón kvůli vám zorán jako pole, z Jeruzaléma budou sutiny, z hory Hospodinova domu návrší zarostlá křovím.

Mi kapitola 4.

[1] I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit národy. [2] Mnohé pronárody půjdou a budou se pobízet: "Pojďte, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my budeme chodit po jeho stezkách." Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. [3] On bude soudit mnohé národy, ztrestá mocné pronárody, i ty nejvzdálenější. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji. [4] Každý bude bydlet pod svou vinnou révou, pod svým fíkovníkem, a nikdo ho nevydělá. Tak promluvila ústa Hospodina zástupů. [5] Každý jiný lid si chodí ve jménu svých bohů, ale my budeme chodit ve jménu Hospodina, našeho Boha, navěky a navždy. [6] V onen den, je výrok Hospodinův, se ujmu chromé, shromáždím zapuzenou, tu, s níž jsem zle naložil. [7] Chromou budu mít za pozůstatek lidu, vypuzenou za mocný národ. A Hospodin bude nad nimi kralovat na hoře Sijónu od nynějška až navěky. [8] Ty, věži stáda, návrší dcery sijónské, tobě připadne, k tobě se navrátí dřívější vladařství, království dcery jeruzalémské. [9] Proč nyní tolik hořejuješ? Což nemáš u sebe krále? Zahynul tvůj rádce, že tě zachvátíla bolest jako rodičku? [10] Svíjej a válej se v křečích jako rodička, sijónská dcero, neboť teď musíš vyjít z města a bydlet na poli a přijdeš až do Babylóna; tam budeš vysvobozena, tam tě Hospodin vykoupí z rukou tvých nepřátel. [11] Nyní se proti tobě sbírají mnohé pronárody. Říkají: "Sijón je zhanoben, pokochejme se pohledem na něj." [12] Oni však neznají smýšlení Hospodinovo, nerozumějí jeho úradku, že je shromažďuje jako snopy na humno. [13] Dej se do mlácení, sijónská dcero, neboť učiním tvůj roh ze železa, kopyta z bronzu. Rozdrtíš mnoho národů. Jejich zisk zasvěťm Hospodinu jako klatý a jejich majetek Pánu celé země. [14] Nyní si však zasazuj smuteční zářezy, dcero porobená; sevře nás obležení. Izraelova

Mi kapitola 5.

[1] A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradávná, ode dnů věčných. [2] I když je Hospodin vydá v plen do chvíle, než rodička porodí, zbytek jeho bratří se vrátí zpět k synům Izraele. [3] I postaví se a bude je pást v Hospodinově moci, ve vyvýšeném jménu Hospodina, svého Boha, a budou bydlet bezpečně; jeho velikost bude nyní sahat až do dálav země. [4] A on sám bude pokoj. Až vtrhne Ašúr do naší země, až bude šlapat po našich palácích, postavíme proti němu sedm pastýřů, osm vojevůdců lidu. [5] Ti budou spravovat asyrskou zemi mečem v přístupech do země Nimrodovy. On nás vysvobodí před Ašúrem, až vtrhne do naší země, až bude šlapat po našem pomezí. [6] I bude pozůstatek Jákoba uprostřed mnoha národů jako rosa od Hospodina, jako vláha pro bylinu, která neskládá naději v člověka, nečeká na syny lidské. [7] Pozůstatek Jákoba bude mezi pronárody, uprostřed mnoha národů, jako lev mezi zvířaty divočiny, jak lvíče ve stádech ovcí: přežene-li se, rozšlape je, rozsápe a nikdo mu nic nevrve. [8] Budeš vyvýšen nad své protivníky, všichni tvoji nepřátelé budou vyhlazeni. [9] I stane se v onen den, je výrok Hospodinův, že vyhladím tvé koně z tvého středu a zničím tvé vozy. [10] Vyhladím města tvé země a všechny tvé pevnosti zbořím. [11] Vyhladím z tvých rukou tvé čáry, nebudeš mít mrakoprace. [12] Vyhladím tvé tesané modly a posvátné sloupy z tvého středu; dílu svých rukou se již nebudeš klanět. [13] Vyvrátím tvé posvátné kůly z tvého středu a zahladím tvá města. [14] V hněvu a rozhořčení vykonám pomstu na pronárodech, které mě neposlouchají.

Mi kapitola 6.

[1] Slyšte nyní, co praví Hospodin: Povstaň, veď soud s horami, nechť slyší pahorky tvůj hlas! [2] Slyšte Hospodinův spor, hory i nepohnutelné základy země! Hospodin vede spor se svým lidem, činí výtky Izraeli: [3] Lide můj, co jsem ti udělal? Jaké potíže jsem ti působil? Odpověz mi. [4] Vždyť jsem tě vyvedl z egyptské země, vykoupil jsem tě z domu otroctví, poslal jsem před tebou Mojžíše, Árona a Mirjam. [5] Lide můj, jenom si vzpomeň na záměr Baláka, krále moábského, a co mu odpověděl Bileám, Beórův syn, jak jsi pak táhl od Šítimu do Gilgálu, abys pochopil Hospodinovy spravedlivé činy. [6] "Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výšině? Mohu před něj předstoupit s oběťmi zápalnými, s ročními býčky? [7] Cožpak má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje? Což smím dát za svou nevěrnost svého prvorozence, v oběť za svůj hřích plod svého lůna?" [8] Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem. [9] Slyš, Hospodin volá na město. - Pohotovou pomocí je vzhlížet k tvému jménu. - Slyšte o metle! Kdo ji přivolal? [10] Což stále budou ve svévolníkově domě poklady nabyté svévolí a míra ošizená, popouzející k hněvu? [11] Mám snad za poctivé prohlásit nespravedlivé váhy a váček s falešným závažím? [12] Jeho boháči jsou plni násilí, jeho obyvatelé mluví zrádně, v jejich ústech je lstivý jazyk. [13] Proto na tebe sešlu nemoci a rány, pro tvoje hříchy tě zpusťším. [14] Budeš jíst, ale nenasytíš se, budeš jen hladovět; nevyvázneš s tím, co sis dalo stranou, a s čím vyvázneš, vydám meči. [15] Budeš sít, a žní se nedočkáš; budeš lisovat olivy, a olej se nepomažeš; vylišuješ mošt, a vína se nenapíše. [16] Ustanovení Omrího se drží toto město, všech skutků Achabova domu; řídíte se jejich radami. Proto učiním, že budeš vbuzovat úděs a tvoji obyvatelé posměch. Ponesete potupu mého lidu.

Mi kapitola 7.

[1] Běda mně! Jsem jako paběrky letní sklizně, jako paběrky po vinobraní. Není tu hrozen k snědku ani raný fík, po němž toužím. [2] Zbožný vymizel ze země, přímého mezi lidmi není. Všichni strojí vražedné úklady, jeden druhého do sítě loví. [3] Oběma rukama páchají zlo pro svůj prospěch, velmož i soudce úplatky vymáhají, mocný mluví, jak se mu zachce; a všechno zpřevracejí. [4] Nejlepší z nich je jak potměchuť, nejpoctivější jako plot z trní. Přichází den, který vyhlíželi tvoji proroci, den tvého navštívení; již nastává mezi nimi rozruch. [5] Nevěřte bližnímu, nespolehejte na přítele; před tou, jež uléhá po tvém boku, se střež otevřít ústa. [6] Syn tupí otce, dcera povstává proti matce, snacha proti tchyni; každý má nepřátele ve vlastním domě. [7] Ale já budu vyhlížet k Hospodinu, čekat na Boha, který mě spasí. Můj Bůh mě vyslyší. [8] "Neraduj se nade mnou, má nepřítelkyně! Padla-li jsem, povstanu, sedím-li ve tmě, mým světlem je Hospodin. [9] Chci nést Hospodinův hrozný hněv, neboť jsem proti němu hřešila, dokud on neurovná můj spor a nezjedná mi právo. Vyvede mě na světlo a uzřím jeho spravedlnost. [10] Má nepřítelkyně to uvidí a pokryje ji hanba. To je ta, která mi říká: "Kde je Hospodin, tvůj Bůh?" Na vlastní oči ji spatřím, až bude pošlapána jak bláto na ulicích." [11] To bude den budování tvých zdí. Onoho dne se rozšíří tvé hranice. [12] Bude to den, kdy přijdou k tobě z Asýrie a egyptských měst, od Egypta až k řece Eufratu, od moře k moři, od hory k hoře. [13] Ale země bude zpustošena kvůli svým obyvatelům, pro ovoce jejich skutků. [14] Pas berlou svou svůj lid, ovce dědictví svého, ty, který sám jediný přebýváš v lesní divočině na Karmelu. Ať se pasou v Bášanu a Gileádu jako za dnů odvěkých, [15] jako za dnů, kdy jsi vycházel z egyptské země. Ukáži lidu podivuhodné věci. [16] Spatří to pronárody a zastydí se za všechno své siláctví. Přiloží ruku na ústa, uši jim ohluchnou. [17] Prach budou lízat jako had; jako zeměplazi polezou ve zmatku ze svých hradíšť. Se strachem se budou obracet k Hospodinu, našemu Bohu. Tebe se budou bát. [18] Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. [19] Opět se nad námi slituje, rozšlape naše nepravosti. Do mořských hlubin vhodí všechny jejich hříchy, [20] prokážeš věrnost Jákobovi, milosrdenství Abrahamovi, jak jsi za dnů pradávných přísahal našim otcům.